

קבוצת "שלוחות" - קבוצת הפועל המזרחי בקריית שמואל, חיפה

מס 1

שנה ראשונה

חג השבועות תש"א / עתון לאינפורמציה פנימית ולביטוי החברים

לראשית "דרכינו"

החלטנו להוציא עתון. לשם מה הוא בא לא צריך הרבה הסברים. עתון זה רוצה להיות בטאון פנימי בו יתוו החברים את דעתם על כל השאלות המתעוררות בקבוצתנו (באפקינו) החל משאלות אידיאולוגיות, פרינציפיות עד לעניינים מעשיים המופיעים יום יום; נושאים לכך נושאים כלליים יותר שהם קרובים ללבנו ועומדים מחוץ לחומי חברתנו המצומצמים. עתון זה נותן גם אפשרות לל חלופי דעות בין חברים לפני פורום ציבורי העלולים לעורר ולהפרות את המחשבה. יתר על כן, החומר הנאסף בבטאוננו עשוי לעזור לנו בתורת הכנה לפתרון אותן השאלות העומדות במרכז התעניינותנו והדורשות פתרון פחות או יותר מהיר מאתנו. יש להדגיש את תפקידו המיוחד של עתוננו במצבנו הנוכחי, בו רבים מחברינו רחוקים מהקבוצה. בשבילם העתון מקשר אשר מקרב ומשתף אותם בעניינינו. ההוצאה הראשונה נודעת לה חשיבות מיוחדת. כהתחלה קובעת היא בשביל ההמשך וכהתחלה דורשת היא גם המשך מסודר לעתים רצופות עד כמה שאפשר. לא חמיד קל יהיה לנו לקיים דבר זה. יודשו מאמצים לשם כך. אולם עלינו לדעת שכל חבר אשר ביכלתו לכתוב אחראי להוצאה ואל נשאיר את כל הדאגה למערכת. באם נבין את זאת הרי נוכל לקוות שעתוננו ישאר מוסד קבוע וחדיד בקבוצתנו.

פנחס קצר

*

קביעת המוסדות בכנס קב"ש "שלוחות" בג' באייר תש"א

מזכירות :	משה ר.	שלמה ז.	פנחס ק.
ועדת עבודה:	זאב,	מנחם ל.	בלחה
ועדת חברים:	שלמה ז.	אפרים,	יעקב ק.
ועדת תרבות:	פנחס ק.	צבי ר.	מרדכי, שרה

אין בדעתנו כאן להסביר את תפקידי המוסדות השונים שהם כבר ידועים לחברים, אלא ברצוני להבליט כמה דברים שהודגשו בכנס בשעת בהירת המוסדות. בקשר עם קביעת מספר החברים בשביל המזכירות הוצעו שתי הצעות, האחת בעד מספר של חמשה חברים, והשניה בעד מספר של שלשה. אלה החברים שצדדו את ההצעה הראשונה מצאו לנכון להרכיב מוסד עד כמה שאפשר רחב, והדגישו שדוקא בהתחלה של קבוצה בזמן שהחברים עדיין אינם מכירים זה את זה היטב וקשה לבחור בכלל באנשים, שעוד לא באנו את כשרונם, היה רצוי לבחור בחמשה חברים כדי לתת הזדמנות לחלק גדול יותר להכנס לתוך העניינים של המזכירות ולהכירם. מצדדי ההצעה השניה (שגם היא נתקבלה) התנגדו להרכב רחב של המזכירות מתוך הבחינה שזה יכול להקשות על פעולתה. מוסד כמו המזכירות שמוטל עליו להוציא לפועל את החלטות החברה צריך להיות קל תנועה כדי לפעול באופן הרצוי ולכן היה מן הנכון דוקא לקבוע מספר יותר קטן של חברים. עמדה עוד השאלה האם יש להכניס גם את מרכז העבודה למזכירות. דחו את ההצעה משתי סיבות: א) תפקידו של מרכז אינו נוגע ישר בתפקידי המזכירות, ולכן אין צורך להכניסו למזכירות (שאלות הנוגעות גם למזכירות וגם לוועדת העבודה יש לברר בישיבות משותפות). ב) יותר טוב שהמרכז לא יהיה קשור וצריכה להיות לו האפשרות לפעול באופן עצמאי.

את יתר המוסדות הרכיבו במספר יותר גדול (4 חברים) כדי להפעיל מספר יותר רב של אנשים וגם בכדי שיותר חברים יראו באחריות וידעו להכיר את התפקידים השונים.

אספת חברים בכ"ה באייר תש"א

(1) נמסר דין וחשבון על ידי משה בקשר עם החלואה של קרן הבוגר והאחילים. נקבל סכום של 330 לא"י. לעת עתה קבלנו את החצי ולפי הצעת הסוכנות יהולק הסכום בדלקמן: 100 לא"י בעבור בחמת עבודה עם עגלה וכלי עבודה (מחרשות). 130 לא"י בעבור צנורות, 50 לא"י בעבור פרה ו-50 לא"י בעד לול ועופות. הצעה זו אינה מחייבת עד כדי כך שלא יהיה אפשרי לשנות את חלוקת הכספים. ענין האחילים טודר, אלא צריך עוד לגמור כמה דברים מורלליים.

(2) ועדת המצב של המרכז החקלאי דרשה מאת קבוצתנו לשלח 3 חברים לשדה אליהו לגיוס עבודה. האספה החליטה להשאיר את קביעת האנשים בידי המזכירות.

(3) אחרי ברור דברים הוחלט להשאיר את ועדת העבודה בהרכבה הנוכחי.

ישיבת המזכירות עם ועדת העבודה בא' בסיון:

הוחלט לשלוח את פנחס ה... משה ב... וחיים לשדה אליהו.

*

דין וחשבון כספי של חודש אפריל

הכנסות:	עבודת חוץ: צבא	לא"י
	חקלאות	35.830
	משק בית	" 19.740
	תעשייה	" 2.446
	בנין וכבישים	" 1.380
	שונות: חשבונות קודמים	" 0.735
	השקעות	" 5.325
	פלוגת כפר חסידים	" 1.050
		" 2.000

הוצאות:	כלכלה	
	הוצאות חברים	25.221
	תרבות	1.920
	הנהלה	0.995
	מחסן	3.209
	הנעלה	1.745
	החזקת דירות	1.640
	הספקה קטנה	5.650
	עזרה רפואית	2.989
	מסים	3.800
		1.300

לא"י 68.506 48.469
20.037

עודף אפריל

העודפים מתחלקים:

קרית שמואל - אפריל	לא"י 12.712
עודף מרץ	" 5.325
כפר חסידים	" 2.000
	לא"י 20.037

עודף מרץ הוא מהכנסות ששלמו אותן רק באפריל, אבל חן הוסיפו כבר במאזן של חודש מרץ.

קבלת חברים וזמן המעמדות בקבוצתנו

בשעה שאנחנו רוצים לקבוע את אופן קבלתו של חבר בקבוצתנו, ובקשר עם זה את זמן מעמדותו, עלינו לצאת מבחינת מהותינו. אין כאן אמנם המקום לברור השקפת מקיף, אבל כדאי לציין את הקוים העיקריים של שאיפתנו ומגמתנו, בכדי שנוכל לקבוע אחר כך כיצד, מתי ובאיזה תנאים אנו רוצים לקבל חבר.

עצם העובדה שאין אנו מקבלים כל חבר אשר רוצה להכנס לאחת הקבוצות שלנו, מראה שעדיין לא הגענו למצב המאפשר כלילת כל או לכל הפחות רוב העם במסגרת שלנו. ואם זאת היא גם שאיפתנו הסופית, התנאים המיוחדים בזמננו, והתפקידים הקשים אשר עומדים כיום לפני חברי הקבוצות שלנו הן במובן הדתי והן במובן הלאומי והחברתי אינם מאפשרים לנו לקבל חברים בלי הגבלות, והייחא אפילו אומר בלי הגבלות גדולות.

אבל מצד השני גם לא כל כך קל לדחות חבר. הלא עצם מהותנו דורשת הרחבת גבולות והקמת צבור דתי רחב בעל השפעה, ולא רק זה בלבד, -במו עינינו אנו רואים מה קשה גם לנו, בתור צבור, לעמוד בפרץ וללחום נגד הסביבה העוייבת הסובבת אותנו; ועל אחת כמה וכמה לפרט בודד. ואם הוא יצליח אפילו להשאר גם מחוץ לקבוצה יהודי דתי, הלא עצם הדבר שאנחנו דחינו אותו מונע ממנו את האפשרות להשתתף ביצירת צבור דתי.

לכן, עלינו לנהוג זהירות מרובה טרם שאנחנו מקבלים או דוחים חבר. כי מצד אחד, באותו רגע שנתנו לאדם זכות חברות אצלנו כמעט מן הנמנע הוא לקחת אותה ממנו בשעה שיחברר שהוא אינו מתאים למסגרת שלנו. ומצד שני, על ידי החלטה פזיזה לדחות חבר אנחנו לוקחים עלינו אחריות משנה; הן כלפי התנועה הרוצה לגדול ולהרחיב את פעילותיה והן כלפי החבר שאנחנו מונעים ממנו את האפשרות להשתתף ביצירת הצבור הדתי.

ואם הדברים אמורים בקבוצה אשר כבר קיימת מזמן ואשר יצבה כבר במקצת את דרכה על אחת כמה וכמה אצלנו שעדיין אין לנו לא מסורת ולא אותו שקול דעת אשר ישנו לאנשים שכבר התנסו והטפיקו ללמוד מן השגיאות שעשו.

ואם נתחשב באותה האחריות הגדולה המוטלת עלינו בשעה שאנחנו מקבלים חבר, נראה שבשום אופן אין לנו למהר ולהחליט על דבר כה חשוב כבר בעבור חצי שנה (כמו שמקצת חברים אצלנו חושבים). על אף שבמקרה דנן קבוצתנו מורכבת מחברות חברות אשר בתוכן כבר מכירים החברים זה את זה, ומזמן. וגם לא נכון לדעת להסתמך בדיון אחד, כי אותם דיונים שקיימנו אצלנו לפני זמן מה בחברת הנוער יכולים להראות לנו כמה קשה לדון על חבר וכמה שגיאות שנעשו למרות רצוננו הטוב.

כסכום של דברי אני בא בהצעה כזאת: שאחרי חצי שנה בערך (מה שיותר מאוחר) זה יותר טוב) עלינו להתחיל בדיון רחב ומקיף על כל חבר וחבר, אשר מתפקידו העיקרי לא יהיה להחליט האם לקבל את החבר הזה או לא; אלא הדיון הזה צריך להיות בראש וראשונה מופנה כלפי פנים להכרת ולהבנת החבר. ורק בעבור זמן מה אחרי הדיון הזה (כשלשה חודשים או יותר) נחליט על קבלת כל אחד ואחד משלנו. ואז נדון גם עוד פעם על אותם החברים אשר בדיון הראשון הוטל בספק האם נקבלם או לא.

ואל לחברים להבהל לפני דיון רחב ומקיף כזה, כי סוף סוף רק פעם אחת מתקבלים בקבוצה בתור חבר ויותר קל למנוע שגיאה מאשר להשתדל אחר כך לתקנה. ובטוח אני שדיון כזה יוסיף בודאי גם לכל יחיד ויחיד וגם לצבור כולו.

בנימין א.

א"י חש"א ירושלים עיר הקודש.

בין הרבה מחברינו נפוצה הדעה, שצריכים לתת לכל פרט את החופש המקסימלי. כלומר, שכל חבר יכול לעשות את הכל כרצונו ובהנחה, כך שוכחים הם, שיש הבדל ענקי בין טיסמה זו ודעתם, חופש פעולה אפשר לתת ליחיד רק בתוך מסגרת, אחת נוצרת אנרכיה. בדרך כלל נוטים החברים להשתמש בטיסמה הזאת "חופש הפרט" בדברים יותר קטנים, בדברים שאינם הכרחיים לעצם הקיום, כמו בצורה החיצונית, התנהגות באכל וגישת לדברים שהם אמנם קטנים, אבל לפעמים משפיעים בהרבה על ההוי בקבוצה - אבל מובן הדבר שבמשך הזמן הרשלנות הזאת תעבור גם לשטחים אחרים, שהם עקריים בשבילנו, כגון לשטח הדתי, לעבודה, שפגיעות והזנחות בהם עלולות להרס את ערך וקיום הקבוצה.

התרשלות ופגיעה בצורה החיצונית והתנהגות ודאי לא מראים על חופש הפרט; חופש הפרט מתבטא בשטחים אחרים לגמרי, ושם יש באמת לשמור באופן קפדני על זכויות הפרט (מה שהרבה חברים לא עשו). אמנם גם אני בדיע זה לאפשר לכל פרט חיים לפי נטיותיו, כי אין אנחנו רוצים לעכב ולבטל את ההתפתחות האינדיבידואלית. צריכים לדרוש מכל אחד ואחד, שיתאים את עצמו לחברה, בצורה ובמסגרת שלה, אפילו אם הוא צריך לדכא את בקשותיו הפרטיות לטובת הכלל.

לאה ד.

✱

אנו שיוצרים קבוצה חדשה, עלינו לראות את עצמנו ואת דרכינו ראויה נכונה. אין כל ספק שיש הבדל ניכר בין קבוצה המורכבת מעולים מבוגרים לבין קבוצה הנוצרת מיוצאי עליית הנוער. לא רק הגיל והכשרתנו בארץ מבידילים אותנו, אלא עצם החלטתנו וכניסתנו לקבוצה.

איש שעולה לארץ ומחליט להיות חיי שתוף, הוא בא לקבוצה מתוך גמיון בחיים ויש לו הרצון לשנות ולבחור לו צורת חיים אחרת, יותר צודקת. אצלנו, יוצאי עליית הנוער, אמנם בדרך כלל לא את האידיאולוגיה של הקבוצה, אבל יחד עם זה דרכינו לקבוצה היתה סלולה למדי בשבילנו. והעובדה הזאת היא לא רק תשובה כשלעצמה, כי היא עלולה (זה לא כלל) להשפיע בחיים היום יומיים שלנו, כי בחיים-לא האידיאולוגיה המופשטת חכמים אלא היא רק תקבע עד כמה שהיא תהיה באמת קנייננו. ולכן אל לנו להסתפק בבורים שהיו לנו בנוער, אלא עלינו לבחון את עצמנו לאור חיינו היום-יומיים לעתים קרובות.

אפשר לקבוע שאנו לקויים בשטח התרבות והדת. לא ידענו ללמוד ולרכוש לנו ידיעות מספיקות וגם ההוי שלנו לקוי על ידי זה, שאנו רחוקים ממסורת הזקנים הנוחנת חוכן חי לצורת חיינו. הפגם הזה נמצא אמנם לא רק אצלנו בלבד כי אם בכל התנועה הקבוצית הדתית. קשה לנו לשנות את זה. לשם זה כולנו היינו צריכים ללמוד עוד כמה שנים. אבל עלינו לתקן ולשפר את המצב עד כמה שאפשר, כי הלא אנחנו שייכים לתנועה ששואפת לחקמת צבור דתי.

לא כתבתי את הדברים האלה לשם כתיבה סתם אלא כוונתי שנתחשב בגורמים האלה שמנתי אותם למעלה בגשתנו לערוך לנו תכנית תרבותית שמחסיקה לבונן ולדחנב להוי בחיינו היום-יומיים.

ברור לנו שאת המקום הראשון צריך לתפוס הלמוד (יהדותי וכללי), אבל בלמודינו נשגיח על זה: לא נלמד בלי מגמה, אלא נבחר לנו תמיד חלק מסוים שאנחנו רוצים להקנות לנו. והוא הדין בכל יתר השטחים. אל נציג מנגד עינינו מטרות רחוקות ומופשטות אלא מטרות מוחשיות. עכשיו אני רוצה לומר מה היא צריכה להיות מטמחננו בחצי השנה הבאה. הדבר החשוב ביותר בשבילנו זהו שנתיה לקבוצה לגוף אחיד ומאוחד. לא על ידי הרבה דבורים על חברה וכו' אלא על ידי זה שכל אחד מאתנו יהיה אחראי ויתחשב במעשיו ובדבוריו עד כמה שהם מועילים ומקריבים אותנו למטרה הזאת ומדי חדש בחדש נבדק ונבחון ביחד עד כמה שהצלחנו, שנכשלו ומה עלינו לעשות. אולי נדמה דבר זה קטן לעומת כל מה שמתרחש מטביבנו, אבל עלינו לדעת כי רק פה אנחנו נוכל לייצור. רק בשטח הפנימי שלנו אנחנו המכריעים ועל כן עלינו לפעול.

יהושע פ.

✱

לפני שאני נגש לדבר על עיצוב דמותנו או יותר נכון על השאיפה לדמותנו, עלי לעקוב אחר העבר כי מחוך בארו אני שואב מים חיים ליצקם על לבני בית-עתידינו. הבית החדש, בית אבא זה, מה הוא היה לנו? אם נעלה רק ליל שבת על זכרוננו, ליל זה אשר שפע של אומץ לב ואור לכל ימי השבוע, ימי סבל ועוני, סבל רוחני ונפשי ועוני גשמי, אור זה האיר דרך היהודי שבע צרות במשך כל ימות השנה. אם ישראל זו אשר שרה על ערש ילדיה שיר רוק עולם, שיר המשיח והגאולה, ולעתים ושיר זה ספר לך על אודות ארץ רות שמם רחוקה אשר פעם לנו הייתה. ואני שואל את עצמי האם מעט נתן לנו בית אבא. הלא כל היהדות הנאמנה התחנכה על ברכי "החדר" ובית ישראל זה. ועד היכן דבריהם היו מגיעים, לולא כל זה, לולא האהדה וההעקשנות הזאת במסורת, במסורת זו אשר אלפי ורבבות אחינו וסבובתינו הקריבו עליהם חלבם ודםם על מדורות אשר משך אלפי שנות אופל וחשך, כדומן היינו מוך בחוצות. בעורקינו זורם דם עם קדם אשר התקשה בין הריו הנחושת אשר התעקש בסופות חול המדבר. עם אשר שמע באזניו דברי אל חי. וכל זה משליכים בנים שובבים אחרי גום. אריה יהודה פצוע, גוף האומה חולה, אבל לבו פועם שבעתים. כי הוא רוצה להיות, ישראל רוצה להיות. נצטבו אברים לריב, כל אחד טוען כי הוא עיקר. לב ולשון עיקר גוף האדם, שופכים שיה לפני אלוקים, והוא שומע. לב האומה - בית ישראל טבא. לשון ישראל - מתפללת לאל. כל חלק עמנו חושב עצמו כעיקר האומה. אלה אומרינו: "אני שומר שבת". ואלה: "אני נושא שמי בכבוד". אלה אומרינו: "אני תפילתי לה". ואחרים מתי מספר: "מגיני ובוני ארצנו". אבל אין שלם. שא בעול עמך, הטל עליך תפקיד, קבל עמל. שכבותינו צרות וחלשות עדיין והעול כבד ורחב, אבל שנים ושנים נשאבו. נהיה אנחנו לא רק בעינינו אלא בעיני כל - "לב". צבור דתי בונה. דתי במלוא מובן המלה. וזו תחא דמותנו. נבנה קבוצתנו שתהיה בית כפי שהיה לנו. נשמר שמירה קפדנית על נכסי העבר בלי לגרור אחרינו הרי הגלות. כל פרט מאתנו צריך לתת כמיטב כוחו בכדי שהקבוצה תתן לנו ותוסיף לנו. אל נבוא כפושטי יד לקבוצה באמרנו: "מה נותנת לי קבוצתי". נבנה ביתנו באבני העבר בלי להשתמש ב"סיגים". בשמירתנו על התורה עלינו להיות גבורים. נשמור אנו עליה ולא היא עלינו ונפרק מעלינו אופי הגלות - יהודי זה נכנס בצל תורתנו שהיא חשמור עליו. נבנה לנו בית - יש-אל, חדש, פשוט ועובד אבל ברוח ישראל טבא.

דת והוי. צעירים מדי עזבנו בית הורים, אמנם השפענו, אבל לא למדנו די. בית הורים זה חסר לנו, כי מי יוכל למלא מקומו. אני מתכוון מבחינה חינוכית. ההוי הדתי הזה אותו עלינו ליצור אצלנו שתהיה קבוצתנו ביחצו במלוא מובן המלה, שנגיד בפה מלא - "הביתח". ומה לעשות? איך נשמור על דמותנו הדתית? אין בור ירא חטא - עלינו ללמוד: וגם אם יכביד הלמוד אחרי מלאכת יום חביבה, נחשב גם אותו עלינו והוא לא יכביד. ואל נא נחחיל ללמוד סתם אלא נשים לנו מטרה לחצי שנה, ובסופה נסכם לימודינו וכך כל חצי שנה ושנה. ונכניס חוליה חוליה עד סגור הדר, וכך נעצב דמותנו הדתית. לשאלת ההוי החברתי. עלינו לדעת אחד את השני ולהבין אותו ולוותר על שלי. נבוא לעמק השווה, נקטרו החברים ויכירו זה את זה. והעיקר לפי דעתי, אם יחפש כל אחד מאתנו את החיוב בשני ולא את השלילה, זה יעזר לנו בהרכה. "הקריים" שבנו יצטרכו להתחשב עם "החמים" הנפשיים, כי בהם הכח, כי בהם החיים. קצת "נפשיות" חסרה להרכה מאתנו. אל נבזה אחד רגשות חברו, גם על "ההוי" אני לומד אותו הדין כמו על "דמות דתית", נשים לנו מטרה ביחידת זמן מסוימת ונגשים אותה. האמור על הפרט יהא אמור גם על הכלל. שתי החברות אשר מזגם כעת עוד שונה ידעו אחת את השניה, יוקירו אחת את חברתה. וזו תחא מטרותנו הראשונה בשנה זו, לכוד וגבוש הגופים השונים ואם נחשב אחד בשני ונקיר אחד את חברו נצליח!

א פ ר י ט

*

על המצב הדתי והתרבותי

כל קבוצה בנויה על שני יסודות עיקריים שבלעדיהם אין היא יכולה להתקיים ואינה נקראת קבוצה ואלה הם עבודה ושחוף. אצלנו בקבוצה דתית נחזוּסף עוד גורם שלישי עיקרי, המומנס הדתי. לא רק העובדה שתפקידינו בקבוצה מרובים יותר מבקבוצה אחרת מקשה על יצירת קבוצה דתית, אלא הדבר שאין מרגישים בצורך הכרחי בעיקר הזה, לעצם יצירת קבוצה. מטה הרבה חברים להתחיל ולא לדקדק בשטח זה שיוקא הוא מעצם טבעו דורש דיוק וקיום מוחלט...

למתכונן בחיים בארץ ישראלים תתבלט מיד העובדה המעציבה שרק אחוז קטן מהאנשים שהיו בחוץ לארץ דתיים ממשיכים כאן בחיי המסורת...

רוב האנשים בהגיעם ארצה רצו בכל מחיר לפשוט את הרגליהם, את צורת חייהם מהגולה ולהתחיל כאן בחיים חדשים. בקיצוניות מופרזת השליחו הם את הכל (גם את הדברים החיוניים) מאחרי גורם ועמדו אחר כך ערומים ומחוסרי כח. לא רק שלא מצאו את הדרך לבנות להם חיים דתיים יותר בריאים אלא גם לא יכלו כבר לחזור לחיי המסורת כמו שהיו רגילים בחוץ לארץ.

בכלל קל להרוס, אבל קשה לבנות וזה גם התאמת כאן. האנשים נחנו מהר מאד למציאות הא"י הקשה להתגבר עליהם ונעשו במשך הזמן (יחילו בעל כרחם) לחפשיים מעול תורה ומצוות... האנשים שנכנסו למסגרת דתית גם הם עומדים לפני השאלה הדתית. הרבה שאלות והתלבשויות מלווים ומטרידים את דעתם מבלי שמצאו להם עדיין פתרון, אבל משתדלים הם בכל אופן לפתור אותה באופן חיובי. "וחפשת ולא מצאת אל תאמין!"

אותו הדין כמו יפה גם אצלנו. צעירים מאד כבני 15 עזבו את בית התורים והועמדנו פתאום לפני שאלות ובעיות שעד עכשיו לא הכרנו אותם... רוח המהפכה פעם בלבנו. לא רצינו ללכת בעקבות אבותינו, לחיות חיי שניות אלא רצינו שהדתיות תכלול את כל חיינו, ושאפנו לחזור לחיים יהודיים מקוריים...

המחלה שיש למצוא בכל קבוצות עלית נוער ובכללם גם בעלית נוער דתית היא תלישות מהמסורת, התרחקות מהמקור. ולכן קשה מאד היה תפקידנו ועל אף התאמצויות מצד מדריכנו לא הצלחנו במשך השנתיים למצוא גישה נכונה למסורת, למקור היהדות. נכון אמנם שכמעט כל חברי קבוצתנו שהיא מורכבת מבוגרי עלית הנוער מקימים את המצוות, אבל האם מספיק לנו קיום חדין בלי הכרה? שאין זה מספיק מראה לנו העובדה שרוב חברי עלית הנוער שלא נכנסו לקבוצה או למסגרת דתית אחרת ושכמעט כל החברים שעזבו מסבות שונות את הקבוצה נעשו לאי-דתיים...

- - -

רוב היהודים בחוץ לארץ לא התעסקו בעבודה פיסית ויצרנית; שאיפת כולם הייתה לתפוש את המקצועות הרוחניים, היינו לעם הספר. והנה עם החלוציות עלה והתפשטה גם תורה אחרת קיצונית לצד שני המלמדת שאך ורק העבודה היא היא הגוואלת את האדם ושרק בכוח לספק את בני האדם. את התורה הזאת אפשר היה לקבל מבחינת דרך ל"שביל הזהב" - כלומר עתה פיינו לעם הספר ועכשיו כשאנו נוטים לקיצוניות השניה יש לקוות שבמשך זמן מסוים נגיע לדרך האמצעית, לתורה ועבודה, אבל אחרי זמן מה נוכחנו לדעת שלמעשה הדבר לא לקח התפתחות שכזאת. האנשים שקבלו את התורה הזאת נשארו מטעמים וגורמים מסויימים (הברורים לכולם) נאמנים לתורה החדשה... גם בקבוצתנו ישנם חברים אשר שוללים את ערך התרבות בחיים. החברים האלה מסתכלים על ענייני תרבות בלעג, כעל דבר שהוא אמנם דבר יפה וטוב בשביל בטלנים וחולמים, אבל לאנשי המציאות אין צורך ואין זאת כדאי להתעסק בה. בודאי שאחד הגורמים העיקריים שהעירו אצל החברים מחשבה, ודעה שכזאת היא הנטייה לקיצוניות (אולי רק תחת סף ההכרה) כפי שצינתי לעיל... ובכן, מהו באמת ערך התרבות בחיים? מהו השפעתו ובאיזה אופן ומדה התרבות מכוונת את התפתחות בן האדם?

שני דברים, הגוף והנפש מהווים את הבן אדם ובהעדר אחד משניהם אין הוא יכול להתקיים. - ולכן כל בן אדם שרוצה להתפתח באופן נורמלי ובריא עליו לדאוג לפתוח הגוף והנפש גם יחד על ידי עבודה גופנית ורוחנית...

כל בן אדם המתעסק במקצועו (לא חשוב באיזה) הרי הוא במשך רוב היום הנותן (עבודה) ומכיון שאין האדם מעין בלתי פוסק אשר יכול תמיד לתח מבלי לקבל ושאיין זה יכול לספק אותו לאורך ימים (בעיקר אם הוא עובד כמונו עבודה גופנית) הוא צריך להיות גם המקבל להוסיף לו ידיעות על ידי התעסקות בתרבות, על ידי למוד במקצועות רוחניים...

השאלה לאיזה מטרה נברא בן האדם נתעוררה בודאי כבר אצל רוב החברים.

אין אמנם כאן המקום להכנס לבעיה הזאת, אבל דבר אחד אנו יכולים לקבוע בודאות, שאין האדם נברא (רק כדי שיעבוד) כי אז ומדוע האדם מן הבהמה אין. אם גם הרכה חברים יתנגדו להשקפה (שיש למצאה בתורה) שאנחנו עובדים רק כדי להרויח את לחמנו ושלא אנו יכולים להתקיים באופן אחר אין לנו צורך בעבודה, הרי בודאי יסכימו כולם שאין העבודה יכולה להיות המטרה הסופית של בן האדם, ושעליו לעלות, להשכיל ולהבין...
[

אין לתאר בכלל חבר צעיר בקבוצה אשר לא ישאף לרכוש לו ידיעות מסוימות אשר לא ירצה להתפתח גם באופן רוחני. לא רק שהוא ימנע על ידי זה מלהתפתח באופן נורמלי (שירגיש בזה רק אחרי זמן מה כשיתבגר) אלא שהוא גם עלול להפריע בחור הקבוצה הנוצר על ידי רמה גבוהה תרבותית של החברים. על כל פנים יש לזרוז מכל חבר דרגה והתעסקות מינימלית תרבותית.

צבי ר.

=====